

Daily Mirror

pravidelný měsíčník
herně-literárního serveru
www.darkage.cz

Duben 2009
číslo 4

Ilustrace na obálce: Vojtěch “Khargarwargonsu” Mazanec

Autoři textů: Václav „Angeluss” Sahula, Martin „Matob” Bečvář, Lukáš „Chriss“ Majerník, Václav „Perilan” Rigl, Mariana „Moire” Kondělková, Vladislav „Divac” Kolář, Luboš „Liquerier” Vrána

Korektury: Václav „Perilan” Rigl, Pavel „DonSimon” Šindelka, Petra „Teranell” Bedřichová, Pavla „Yenn” Zandlová

Sazba: Barbora „Enefa” Mlejnková

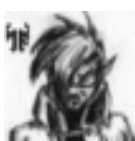
Ročník první, číslo 4

Vydáno pod patronátem serveru www.darkage.cz, 29.4.2009.

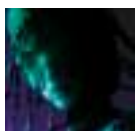
Obsah

Apríl	4
Prastaří	5
Asfalt	6
Kniha hršbitova	7
Předšletní courání	8
Ořechovka	10
Rozhovor s Devlinem	12
Pozvánka	14
Srazy a akce	15

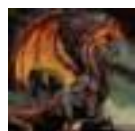
Redakce

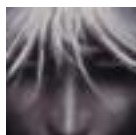
Angeluss

Moire

Perilan

Matob

Lutus

Hubneme do plavek

A je to tu! Vysvitlo sluníčko, odhalilo naše špičky a tím se spustila lavina každoročního šílenství. Křehčí polovičky zřejmě neuvěří, ale na vzhledu rozhodně nezáleží jenom jim. A tak zatímco fitcentra úpí pod náporom příležitostných 'sportovců', Mirror hubne samospádem. Kéž by to tak fungovalo i u lidí.

V minulém měsíci nás potkala řada nešťastných příhod. Díky nim se ze scény vytratilo hned několik redaktorů. První odešel Chriss, náš specialista na rozhovory. Jako malou vzpomínku na jeho zdejší působení jsme do aktuálního čísla zařadili jednu z jeho prvotin - archivní rozhovor s Devlinem.

Další citelnou ztrátou je UgMugBaSuk, neboli Kroll, který pro vás pravidelně připravoval krolloviny. Malou náhradou za jeho funstránku budiž 'Ořechovka'. První díl zábavné série z pera Periho a Moire.

S redakčním postem se loučí i DonSimon. Jak všichni tušíte, Don má víc než dost práce s řízením Darkage a v rámci Mirroru vždycky fungoval spíš jako příležitostný rádce a organizátor než plnohodnotný redaktor.

Se všemi bývalými redaktory se tímto pomyslně loučíme. Děkujeme za úsilí, které do Mirroru vložili, a přejeme mnoho úspěchu v dalším psaní. Možná že se s některými z jejich příležitostných článků v DAily ještě setkáte.

Hubnutí se samozřejmě nesmí přehánět. Torso redakce by jen těžko složilo celý časopis. Nezbylo, než přibrat někoho hezčího, chytřejšího a schopnějšího, než jsme my :) Do redakce se tak probjovala první zástupkyně křehkých duší - Moire. Věřím, že vás její dílka osloví, stejně jako oslovila nás.

Angeluss

Apríl

Všechno začalo v dávných dobách bohů, kdy krollové chodili ještě hrdě po této zemi a soukromé věci se neukazovaly na odiv světu... V těch dobách jsem se střetl s Devlinem na tajemném místě, kam mohou pouze dobrodruzi, a navrhl, že bych měl být adminem. Prohodili jsme na toto téma pár vět a osobně jsem se tím dále moc nezabýval. O to větší překvapení bylo, když za mnou skoro po půlroce přišli s tím, že bych onoho aprílového admina opravdu měl dostat. Nebyl jsem vyloženě proti, jelikož sranda je dobrá věc, i když nemusí být, pokud není na chleba.

V noci na první duben jsem se tedy stal hlavním administrátorem serveru DarkAge. V osm ráno téhož dne...

“Píp, píp,” probudil mě budík. Nakopnul jsem svůj stroj, jemuž říkám podle jeho vzhledu Frankí. Chudák chtěl už párkrát odejít do křemíkového nebe za kalkulačkami, ale já byl proti. Vraťme se však k DA a k prvnímu dubnu. Když jsem tedy nahodil PC, přihlásil se a po pár větech s Donem Simonem získal figurku administrátora, vypadalo to na příjemně strávený den. Kdybych věděl to, co o pár hodin později přijde, asi bych tušil, že to tak opravdu jenom vypadá.

Během prvních několika minut jsem zjistil, že to nebude vůbec tak snadné, přesvědčit někoho o něčem v té záplavě blbin a hloupostí. Dalším ne zcela milým překvapením bylo, že jsem se vlastně nestal hlavním administrátorem (což byl celkem důvod k oslavě), ale též i jediným administrátorem, z čehož už mi tak do skoku nebylo. Celý admin tým v rámci kolegiálního ducha svorně opustil server a ponechal mě napospas rozzuřeným uživatelům. Zkrátka jsem byl postaven před hotovou věc a musel jsem ji prezentovat tak, aby se z ní mávnutím proutku stalo něco uvěřitelného. V záplavě králíčků a mazání questů za vulgaritu lidem, co snad ani neumí říct sprosté slovo, to nebyl snadný úkol. Nepropadl jsem však chmurám a řekl si, že toho bohdá nebude, aby Divac uživatele rohlíkem neopil, a pustil jsem se do drobení onoho rohlíku, aby vypadal více tekutě.

Tak například, složit zdánlivě nesouvisející zprávy do mozaiky událostí, které by dávaly smysl. Hlavní linie byla jasná. Don Simon byl vyhozen, protože nesouhlasil s novým směrem serveru. Nový směr serveru je náročný na provoz, proto ty reklamy... Stačilo jen skládat věci, a když nechtěly zapadnout, zkrátka použít kladivo. Z rohlíku se stala kaše a tu jsem předložil všem, kdož začali vykřikovat, že je to hloupost.

Vyskytly se další nepříjemnosti jako například ‚smazání‘ Chrise a další, ale takové drobnosti jsem řešil za pochodu improvizací, nic vážného. Netrvalo dlouho a bylo celkem jasné, kde je možné slavit úspěch a kde ne. Na PJ fóru bylo asi většině jasné, která bije, avšak hráli se mnou a byla to i docela slušná zábava. Ukázalo se, že obyčejní uživatelé, kteří jsou trochu znalí, prohlédli a hned to museli dát najevo tím nejhloupějším výkřikem, jaký je v té chvíli nejspíš zrovna napadl. Takže na fórech mi obyčejní uživatelé nedali moc šancí zkusit je třeba i naoko přesvědčit, zjevně spousta z nich nepochopila, o co vůbec jde... Docela škoda.

Během dne jsem navázal spojení s Orcslayerem, jenž byl na ICQ, a zkoušel z něj lámat nějaká ta práva, abych taky mohl něco jiného než se předvádět s figurkou. Nakonec mi na chvíli dal správcovství patentního a postpatentního úřadu, takže jsem mohl ta nejhorší zvěrstva promazat a alespoň na chvíli získat jakous takous vládu nad děním. Netrvalo to však dlouho a vzhledem k tomu, že mi Orcslayer odmítl dát práva na všechna fóra, byl to boj s větrnými mlýny. Rozhodl jsem se tedy přesunout z fór do krčem, kde jsem ve stísnějším prostoru očekával rovnější boj.

P o u č e n
z předchozích
nezdarů, udeřil jsem
místo na Orcslayera

na Dona Simona a ten mi obratem přídělil všechna práva, co se krčem týká. Vyzbrojen tedy těžkým kalibrem vstoupil jsem do krčmy připraven bránit se proti komukoliv a čemukoliv. V následujících chvílích se strhla silná slovní přestřelka, ale tyto údery na mě cílené se mýjely účinkem, zatímco já jsem banoval najisto. Následně mi přišlo hloupé sedět v krčmě sám, tak jsem zase pustil lidi dovnitř, ale to už je nejspíš začal nahlodávat červíček pochybností, jestli náhodou není na každém šprochu pravdy trochu.

V následujících minutách a hodinách jsem opět prokázal, že můj mišmaš informací je dosti tekutý na to, aby se jím alespoň pár jedinců připilo, když už ne opilo. Okolo šesté večerní jsme začal slavit první úspěchy a zmagoření uživatelé se mi začali chodit omlouvat, tížení vědomím, že nadávali jedinému aktivnímu adminovi na celém DA.

Závěrem bych snad jen podotkl, že méně by bylo v tomto případě více a nebýt tisíce blbostí okolo, mohlo na to dle mého pár lidí i naběhnout. Takže o tom těžce pochybuji. Též by situace asi byla jiná, kdyby se tam občas zjevil někdo z opravdového admin týmu a přihodil pár slov k tomu, že to, co říkám, je pravda. Jinak mě opravdu znechutilo, jak uživatelé nejsou schopní pochopit, o co šlo. Za prozrazení toho, že jde o apríl, nebyla žádná odměna, ani za to, kdo to řekne víc vulgárně. Mít větší možnosti, určitě by to mělo také dopad. Je toho dost, ale nakonec to nebylo tak hrozné, nicméně to být daleko lepší.

Večer mi pak všechna práva a věci vzali, ale na to, že jsem se za den dostal z obyčejného uživatele, co nemá žádné právo, na člověka, co má všechna práva na krčmu, může mazat veřejná fóra a psát do novinek... Na jeden den to ujde, kdyby mi tak dali měsíc, to byste panečku viděli věci.

Tak takový byl můj den v roli jediného nemohoucího administrátora DA.

Dixac

Prastaři

vítězná jarní báseň

Setkali se tři prastaři
a vzdělání písaři.
Posedali na kamení
dlouhou cestou unaveni
hleděli si do tváří.

"Nejlepší je jaro věku"
řekl první bez úleku.
V odpověď mu nelení
dát dumavé bručení:
"Nežli potok, radši řeku!"

"Nejlepší je jaro duše"
kroutil hlavou druhý suše.
"Když jiskra v srdci vyhasne
ztratíš věci úžasné.
Náhle těžší zdá se nůše."

Druzí dva však hlavou kroutí,
že nejlepší splétá proutí
vět a nebo pouhých slov
jež v potu kuje jako kov
právě kdo se rmoutí.

Ten nejstarší podoby
špitl ať se nezlobí.
"...někdy ale stačí málo.
Nejlepší je zkrátka jaro.
Myslím roční období."

Slov druhých si neváží
tak s mladistvou kuráží
rozešli se každý jen
o své pravdě přesvědčen
tři vzdělání písaři.

Lulus

Asfalt

Štěpán Kopřiva

Vážení cestující, prosíme, připevňte se, za jízdy netípejte doutníky o řidiče, zajistěte své zbraně, zapněte extra stěrače a připravte se – začíná zběsilá jízda peklem a zpět!

A přitom to začalo všechno tak nevinně...

Dva bývalí členové elitního komanda se protloukají, jak to jde, ale když je už po bůhvíkolikáté vyhodí z práce, nakonec kývnou pod tíhou okolností na nabídku podpořenou pořádným balíkem peněz. Úkol je zcela jednoduchý – zabránit dokončení bezvýznamného satanistického rituálu. Netrvá dlouho a nesourodá směsice vojáků je opět pohromadě – v čele velitel Martin Kuffenbach, vyléčený alkoholik, dále pak Adam Ostranski, ženáč se dvěma dětmi, Vorošilov, který se uchytil u filmu, doktor Holofaust, největší obchodník na černém trhu s orgány (zákulisní informace praví, že ze tří mrtvých dokázal udělat jedenáct živých a ještě mu zbyl materiál na liliputa), a naprosto nepoužitelný syn zesnulého příslušníka komanda, pecivál, budižkničemu a specialista přes výdobytky moderní techniky, Lukas. Zdá se, že v tomto obsazení pouze shrábnou peníze za lehkou prácičku a dál si budou žít jako lordi. Ale jak by řekl Kuffenbach: „Během akce se něco po*ralo! A to pořádně!“ A měl sakra pravdu.

Bohužel, tenhle hořký fakt mu dojde až během cesty podivným potrubím (o němž se později dozví, že je to jeden z dušovodů vedoucích do pekla). V novém prostředí jsou vojáci velmi rychle zajati, deportováni do ajateckého tábora a připravováni na další skutečně nehezkou existenci. Také se dozvídají, že mají zhruba dva dny na to, než se jejich těla rozpadnou, a že šance dostat se zpět na zemi je spíše teoretická...

Věřte, nebo ne, ale křeslo krále české akční sci-fi se pod Jiřím Kulhánkem velmi silně otřásá!

Štěpán Kopřiva vytvořil knihu, která může Kulhánkovi směle konkurovat, a já se nebojím říct, že ho i předčí. Po své prvotině Zabíjení (která se chystá v dotisku opět na pulty), a především luxusním ryze českém komixu Nitro těžkne glycerínem přichází Kopřiva s opravdovou bombou. Vytvořil peklo, ve kterém jsou lidé pouze materiálem pro všechno, co si dovedete představit, a ti šťastnější tiše úpí pod nadvládou pekelných démonů ve své lidské podobě. Peklo, které má na nebi nápis „Bůh je módní štvanec“. Peklo, ve kterém se díky pětičlenné vojenské jednotce strhne skutečné peklo. Vytvořil vojenskou jednotku složenou z naprosto různorodých postav, z nichž každá má svůj originální charakter, svůj vnitřní emocionální život, a především vývoj během děje, který činí postavu uvěřitelnou.

Kopřiva dokázal v této knize zúročit svoji zkušenost s komixem a částečně i scénaristickou práci na 110 % - texty jsou psány natolik obrazotvorně, že si každou jednotlivou situaci dokážete bez problémů představit do nejmenších detailů. Naprosto výborně dokáže Kopřiva porcovat čas a perspektivy – místy rozfázuje několik vteřin, jednu malou akci, z pohledu různých postav – výsledný efekt působí naprosto podmanivě a jaksi matrixovsky. Celá kniha je kromě drsnáckých hlášek, spousty krve a nábojů, které byly jistě očekávány, prošípaná také odkazy na reálnou zemi (objeví se mimo jiné i sám pan Tolkien), u kterých vám minimálně zacukají koutky. Kopřiva také často dostává svoji soldatesku do zdánlivě bezvýchodných situací, jejichž konečné rozřešení je většinou dost překvapivé a mnohdy i nepředvídatelné.

Štěpán Kopřiva vtrhl s Asfaltem na pole akční sci-fi jako tornádo a smetl konkurenci. Za 250 korun dostane čtenář do ruky poměrně slušnou bichli, u které se skvěle odreaguje. Věru, není to intelektuální četba, spíš řežba nejtěžšího kalibru, u které se také zasmějete. Ale neváhejte – dle posledních informací je již první náklad rozprodán a skladové zásoby se povážlivě tenčí - po dočtení mi jistě dáte zapravdu, že tahle knížka za koupi stála!

Matob

Kniha hřbitova

Neil Gaiman

Kniha hřbitova je dalším důkazem toho, že fantastické příběhy pána snů, Neila Gaimana, neznají hranic. Poslední Gaimanův počín si v ničem nezadá se starší Coralinou, která mimochodem poběží co nevidět v kině.

Záhrobní dobrodružství malého chlapce se Coralině v leccems podobá. Nechybí mu nádech tajemna, vmlouvavá příchuť cizích světů ani osobité charaktery, v čele s dětským hrdinou vytrženým z lůna reality. Stejně jako u Coraliny se zdráhám nazvat Knihu hřbitova pohádkou. Rozdíl mezi fantastikou a pohádkou je dnes velmi nezřetelný a kniha, o které teď mluvíme, se pohybuje někde na hraně, podobně jako díla Tima Burtona.

Uvnitř zdánlivě jednoduchého příběhu o chlapci jménem Nikdo Owens, jehož dospívání probíhá pod přísným dohledem duší staletého hřbitova, se skrývá spousta hravých jinotajů, zapeklých myšlenek a špiček, co dětskému čtenáři nejspíš uniknou.

Provázanosti postav hřbitovní říše s mytologií a dávnou historií si mladší ročníky nejspíš také nevšimnou. Nebudou si lámat hlavu s tím, kde se vzali noční zebouni, kdo je tajemný Silas nebo proč „téměř se počítá jen u podkov a ručních granátů“. Tady se pohádkově laděný příběh jednoznačně podbízí starším čtenářům.

To, co děti na Knize hřbitova naopak ocení, je její přiměřená délka, a především půvabné ilustrace, které se jako dým táhnou napříč prvními stránkami každé z osmi kapitol. Dlouholetou zkušenost s comicsovou tvorbou v sobě autor nezapře.

Zdaleka nejde jen o obrázkový doprovod. Celá kniha vzdáleně připomíná comics bez obrázků. Jako by autor z textu odstranil veškerou vatu a zbytečné vytáčky, které známe z tolika jiných děl ubíjejících čtenáře svou zdánlivou obsáhlostí.

Kniha hřbitova jde na dřeň. Dává čtenáři jen to, o co opravdu stojí. Řekne vše, co je skutečně důležité, píše to, co za popsání stojí, a vypráví jen to, co s příběhem neodmyslitelně souvisí. Doslova vás ohromí svou pečlivě cílenou strohostí.

Abychom nezůstávali jen u bezzubé chvály - ačkoli je velice povedená,

má Kniha hřbitova i své mušky. Jednou z nich je mírně upozaděná zápletka, pro Gaimanovu tvorbu poměrně typická. Kontext jednotlivých epizod je svázán jen velice volně, a tak se čas od času stane, že vám Nikova přítomnost plyne před očima, aniž byste mysleli na události, které za tím vším stojí. Snad je to snaha přiblížit nám život takový, jaký je. Většinu času totiž také vnímáme

jen přítomnost a příběhy skládáme až později. Ve chvíli, kdy se kapitola uzavře.

Asi největším zklamáním je v porovnání se zbytkem díla velice slabý závěr. Stejně jako v Nikdykde vás ničím neohromí. Narozdíl od celkové plastičnosti hřbitovní knížky je až zoufale plochý a přímočarý.

Je zvláštní, jak knihy Neila Gaimana dokáží oslovit čtenáře různých generací. Jak si v nich každý z nás najde vlastní příběh. Jako bychom ani nečetli stejnou knížku. Popisovat zážitky z podobné knížky je jako vyzobávat drobký z kostkované dlažby na náměstí.

Tuhle knížku zkrátka musíte přečíst sami, do té doby jen těžko pochopíte.

Angeluss

Soutěž

Soutěž o Avatar Zrcadlového Šotka prodloužena. Vaše návrhy očekáváme na mailu daily@darkage.cz s předmětem **soutěž**.

Uzávěrka soutěže 31.5.2009

Tak kreslete, ať chudák Šotek konečně získá svou tvář!

Předletní courání

po kulturních akcích...

Měsíce plynou, sníh se pomalu, ale jistě vytratil z ulic a léto nám v celé své kráse klepe na dveře. Ačkoli se jaro ujalo vlády teprve před nedávnem, je pomalu načase začít plánovat, kam vyrazit o prázdninách nebo dovolených...

Léto, to není jen opalování se u vody, vysedávání v zahradních restauracích (i když to je také velice fajn) nebo výlety do přírody. Pro milovníky hudby je to především období hudebních festivalů, co jim na léto nejvíce imponuje. Věřím, že i mezi čtenáři je velká spousta takových, proto bych vám rád některé z letních hudebních festivalů ve zkratce představil.

Proto zde budu jmenovat jen kapely nejznámější, což ovšem neznamená, že ostatní nestojí za pozornost.

Za velkou hvězdu festivalu mohou být právoplatně považováni finští Nightwish, kteří jsou připraveni ukázat Vizovicím, že s novou zpěvačkou neztratili nic ze svých kvalit a stále dokáží publikum ohromit. Další hvězdnou kapelou, tentokrát poněkud tvrdšího ražení, jsou švédští Arch Enemy. Jejich vystoupení bývá vždy živé a nabitě energií. V čele se zpěvačkou Angelou Glossow vás tahle kapela chytne, slisuje a poté odhodí, aniž byste si stačili uvědomit, že to bylo „fakt dobrý“... Pro všechny starší fanoušky představuje ovšem pomyslný vrchol festivalu vystoupení jedné velké legendy, a to kapely EUROPE, jejíž skladbu The Final Countdown zná zcela určitě téměř každý... V tuto chvíli je na programu šestatřicet kapel, ale počítá se s tím, že jich ještě několik přibude.

Co se občerstvení týče, po mnoha různých stáncích najdete nepřeborné množství všeho možného a na své si přijdou i vegetariáni.

Když k tomu připočteme nevyčerpatelnou zásobu plzeňského piva a moravské pálenky, vznikne nám vskutku d'ábelská kombinace, kterou rozhodně stojí za to vyzkoušet. Tento festival byl ohodnocen jako hudební událost roku 2005 a 2006 v ČR a každý rok ho navštíví okolo 35 000 návštěvníků. Termín letošního ročníku je 9. 7. – 12. 7. 2009 a vstupenky je možno zakoupit u hlavního pořadatele, společnosti Pragokonzert, nebo na stránkách www.mastersofrock.cz

Masters Of Rock

První festival, na který se podíváme, je Mekkou vyznavačů řízné metalové a rockové hudby a sjíždějí se na něj příznivci tohoto stylu ze všech koutů Evropy. Jedná se o festival Masters Of Rock, který shodně jako veškeré předešlé ročníky hostí areál vizovické líkárky Rudolf Jelínek. Po celé dlouhé čtyři dny je návštěvníkům k dispozici kompletně vybavený areál, obrovské množství stánků všeho druhu, ale hlavně gigantická porce muziky.

Každoročně je na festivalu přítomna řada kapel, které plní stránky hudebních časopisů již pěknou řádku let. Příkladem budiž dvě hard rockové legendy, kapely Uriah Heep a Def Leppard, které obě na festivalu vystoupily a sklídily zasloužené ovace.

Na své si ale samozřejmě přijdou i milovníci tvrdších, metalovějších stylů. Ve Vizovicích vystoupili například thrash metaloví veličáni Annihilator nebo death metaloví severané Amon Amarth.

Program na letošní rok je velice pestrý a vypsat veškeré účinkující by zabralo spoustu času i prostoru.

Hip Hop Kemp

Pro milovníky houpavých rytmů je i letošní rok nachystán již sedmý ročník hip hopového festivalu Hip Hop Kemp, který se bude konat ve Festival Parku v Hradci Králové. Jedná se o nejrozsáhlejší akci tohoto žánru u nás. Během loňského ročníku se na deseti podíích vystřídalo na pět set interpretů, což je rozhodně úctyhodné číslo. A jinak tomu bude i letos...

Areál hradeckého letiště, který má bez nadsázky rozlohu několika fotbalových hřišť, se opět zaplní hangáry, basketbalovými placy, internetovými kavárnami a obrovským množstvím stánků.

Stejně jako každý rok bude i tentokrát k dispozici velice pestrý a bohatý doprovodný program. Pro milovníky adrenalinových záležitostí bude připraven bungee

jumping nebo poslední roky stále oblíbenější zorbing. Pro boječtivé jedince s přebytkem energie tu bude možnost zahrát si paintball a ukázat ostatním, zač je toho barva...

Jako na každém správném českém festivalu ani zde nesmějí chybět zástupci tuzemské hip hopové scény. Jako příklad bych uvedl české hudebníky PIO Squad nebo stálíci na české rapové scéně, seskupení Indy & Wich.

Stále pokračují další a další jednání s kapelami, takže je více než pravděpodobné, že se podaří k účasti přemluvit ještě spousty kvalitních umělců.

Zářným příkladem budiž fakt, že se tohoto ročníku zúčastní Lady Sovereign z Velké Británie, takže se máte skutečně na co těšit. O oblibě festivalu svědčí i návštěvnost, která se v loňském roce vyšplhala ke dvaceti tisícům návštěvníků.

Festival samotný potrvá tři dny, a to v termínu 20. 8. – 22. 8. 2009. Vstupenky je možno zakoupit na oficiálních stránkách festivalu www.hiphopkemp.cz nebo v síti obchodů Queens a RAPUBLIC.

Trutnov Open Air Festival

Posledním z festivalů, na který se dnes podíváme, je multikulturní festival Trutnov - Open Air.

Historie festivalu sahá až do roku 1984, kdy byla v plánu první akce tohoto druhu u nás. Vše se mělo konat ve Starých Bukách u Trutnova. Tehdejší koncert byl však rozehán, ale i to stačilo k tomu, aby byl položen základní kámen k vytvoření tohoto současného festivalu.

Psal se rok 1987 a objevily se první plakáty odkazující na nový festival, který nesl název Východočeský Woodstock. Ani ten se však nepodařilo uskutečnit. Organizátoři byli zadrženi a později propuštěni s prokurátorskou výstrahou. Čím více byl však underground potlačován, tím více se dostával lidem do podvědomí - a tato kultura se stávala oblíbenější a oblíbenější...

Zavedení a používání názvu Trutnov se datuje rokem 1992. Od tohoto roku až do dnešních dnů se příznivci alternativní kultury scházejí, aby si poslechli mu-

ziku rozmanitých žánrů a stylů, poznali jiné lidi a, celkově vzato, poznali něco „jiného“.

Trutnovský festival je dosti výjimečný v mnoha směrech. Na první pohled by se mohlo zdát, že je to festival jako každý jiný. Ale opak je pravdou...

Několik posledních let, se festival koná v trutnovském areálu Na bojišti a kempování se organizuje na přilehlé louce. Co se samotného areálu týče, je obrovský. S množstvím stánků a všemožných programových stejdží se dá skoro považovat za město ve městě. Hlavní program se odehrává na dvou pódii, kde se od rána do večera střídá umělec za umělcem. Jmenovat můžeme třeba kapely Vypsaná Fixa nebo Buty. Samozřejmě nechybí ani zahraniční hosté. Minulý rok to byla třeba kapela KillingJoke. Ostatní programová nabídka je velice rozsáhlá. Myslím si, že tak multikulturní akce nemá u nás v republice obdoby.

Na své si přijdou milovníci punku, rocku, techna, popu a dalších a dalších alternativních stylů.

Dále je zde spousta stánků, kde si každý vybere podle svého gusta. Krom nepřeberného množství suvenýrů zde člověk objeví stánky s bio potravinami, balkánskou stravou, stánky misionářů z Afriky nebo třeba stánek hnutí Hare Kršna.

K tomu všemu je několikrát denně zdarma vypravován autobus, který návštěvníky festivalu odváží do nedaleké vesnice, kde mají možnost osvěžit se na místním koupališti a poté posedět v relativním klidu u sklenice vychlazeného piva nebo limonády.

Letošní ročník se bude konat v termínu 20. 8. – 23. 8. 2009, opět v areálu Na bojišti. Bližší informace na www.festivaltrutnov.cz

Trutnov nám uzavřel trojici festivalů, které jsou pro nás, posluchače, na letošní léto nachystány. Doufám, že alespoň v jednom z nich naleznete inspiraci a vypravíte se oblažit své ušní bubínky a chuťové pohárky. Samozřejmě je po celé republice festivalů spousta, ale tyto tři patří rozhodně mezi ty největší.

Ať už se rozhodnete pro kterýkoliv festival nebo kulturně-hudební akci, pevně věřím, že si odtamtud přivezete samé fantastické zážitky a prožijete nezapomenutelné chvíle. Od toho festivaly přece jsou...

Liquerier

Díl 1.

... Je to svatá válka, která trvá už stovky let.

Za staletí si vybrala krutou daň a nespočty statečných padly za správnou věc. Ne, nebojujeme otevřeně a se vši slávou. Jako partyzáni se skrýváme v korunách stromů, které nám skýtají úkryt, a kdo se odváží spočinout byt' jedinou nohou na zemi, často velmi rychle umírá. Své padlé nepočítáme na desetitíce a statisíce. Ani na miliony. Každé ráno vstáváme s vědomím, že smrt je nevyhnutelná, že je to nutná oběť, již pokládáme na oltář svobody, spravedlnosti a naší víry. Je to něco, s čím musíme počítat. Tohle není život. Je to boj o život, boj o naše místo na slunci, a především...

Především o koruny stromů.

* * *

„Je jich jenom pár, můj pane!“

Všichni věděli, že Darkona Erstera není radno rušit, když sedí na svém mechem vykládaném trůnu, ocasem obtočený od nohou až po krk.

„Jenom pár,“ zasyčel. „A kolik jich máme my, komandéře? Žádný letoun nemáme! Vždyť to všechno jsem vymyslel jenom já! JÁ! Bylo to v MĚ hlavě!“

Střapatý ocas, připomínající ohon psa Čau-čau trpícího nadměrnou kučeravostí vlny, šlehl ve vzduchu jako bič a opsal kruh, za který by se nestyděly ani nohy baletky. Imperátor upřel na komandéra zlovlné jantarové oči.

„Tohle je válka, slouho. Nebudeme-li schopni porazit našeho nepřítele, potom porazí on nás! Pověz, jen pověz, chtěl bys snad přijít o svůj ocas?!“ zaburácel, aby pak přešel do temného zadunění. „A kolem mě samí blbci...“

„Zjistíme, odkud se vzaly, Nejvyšší,“ zablekotal poskok, marně přemáhaje pocit viny. „Přisáhám na...“

„Přisahej na mě,“ zavelel Darkon. „Nebudeš-li i nadále schopen plnit své povinnosti tak, jak ti velí délka tvého ocasu, nepřiďeš jen o něj. Zdaleka ne.“

Poddaný trpce sklonil hlavu a cosi zamumlal na mízovou skvrnu pod sebou. Po dalším švihnutí ocasem směrem od trůnu se raději odporoučel pryč.

„Toto není hra,“ zaduněl prázdnou síní vůdcův hlas. „Je to krusáda, boj za VYŠŠÍ princip! Nebo... nebo spíš delší, DELŠÍ princip!“ zavřískal. „Nenajdu... nenajdu pokoje, dokud budu vědět, že byt' jediný Bezocas si dovoluje znečišťovat stromy, MĚ STROMY! ... svou existencí.“

* * *

Letecký důstojník přecházel před řadou čerstvě dorostlých pilotů, vrtěl kratičkým pahýlem ocasu a měřil si novice přísným pohledem.

Ořechovka

„Vítejte, kadeti! Možná si myslíte, že jste tady na prázdninách, ale to se šeredně pletete, mládenci! Tohle,“ zvýšil hlas, „je hangár Spadlý Úl! Jestli si říkáte, proč zrovna Spadlý Úl, tak udělejte krok vzad, no... a uvidíte.“

Mladíci se podívali za sebou, na těch pár padajících kamínků, které se poroučely z plošinky, na níž prý údajně kdysi stálo orlí hnízdo.

„Teď si, kadeti, vytáhněte manuály.“

Dvě řady adeptů jako na povel odkudsi vytáhly tabulky z borového dřeva s naškrábanými instrukcemi.

„Pane?“ odvážil se jeden z nich. „Ta zkratka letounů... AFGN?“

„Afghánistán, blbe. Velké červené poletuchy se jinde nepěstují. Tak, máte přečteno? Jestli jste si všimli, tak mají letouny nosnost jedné veverky, takže bacha! Pokud ztratíte nad letounem kontrolu, nikdo už za vás otěže nechňapne! Za zničení letounu...“ usmál se, „následuje... krok vzad.“

„Jak je budeme ovládat, pane?“

„To jste si snad přečetl v manuálu, vy idiote! Jestli jste ale tak retardovaný, ještě jednou vám to zopakují.“

Nad hlavami jim zakroužil jeden ze zkušenějších pilotů a bez větších potíží přistál pár kroků od nich. Poletucha se hned po dosednutí s pološilným výrazem v očích pustila do likvidace ořechového jádérka přivázaného na klacku, který letec odhodil opodál.

„Vidíte, mládeži? Tenhleten letoun právě žere svůj knipl. Do boje se pouští pouze dostatečně vyhladovělé letouny, aby správně reagovaly na pohyby kniplem sem a tam. Vybírání střemhlavých letů nám sice pořád činí značné potíže, ale šaman neodmítl pracovat na preparátu, který prudce zvýší manévrovací schopnosti.“

Než stačil domluvit, objevili se za jeho zády tři asistenti vlekoucí za sebou na vodítkách každý jednu poletuchu.

„Takže ty, ty a ty – do kokpitu.“

Vybraní novicové se jali nejistým krokem přibližovat ke svým strojům.

„Nejdřív se musíte dostat na startovací rampu,“ zavelel důstojník a trhnul palcem za sebe. „Vidíte támhlety stromy za mnou? Tak na ty nejdřív vyšplháte a potom odstartujete. Nasedněte a asistenti vám rozdají vaše knipy.“

„Čet' sem v tý příručce,“ zabrblal jeden z kadetů, drže letoun za chlupy na krku, „že životnost pilotů je asi tak patnáct minut.“

„Omyl,“ usmál se instruktor. „Tak je to jenom u zkušených pilotů. Pro vás tahle čísla neplatí.“

Dva příslušníci potravinové čety právě dolovali mízu a sbírali ji do předem připravených žaludových čepiček a vtom se kdesi nad jejich hlavami ozval řev, ze kterého tuhla krev v žilách. Oba zprvu vyděšeně zvedli hlavu, ale když zahlédli scénu odehrávající se nad nimi, roztáhl

jim tváře pobavený úsměv. Pološilená poletucha s jedním z noviců na zádech právě obrovskými skoky zdolávala jeden ze stromů poblíž hangáru.

Novic, zpola nevěda, co se s ním děje, držel klacek s kouskem ořechu spíš pod paží než v tlapce a zuby drápy se držel chlupů na krku svého letounu. Při dalším z výkřiků ztratil mladík rovnováhu a nejdřív nechtěně vychýlil knipl z osy, aby mu pak celé ovládací ústrojí vypadlo. Poletucha si toho všimla ani ne o zlomek vteřiny později a zuřivě se vrhla po ořechu, který už si to ladně plachtit vlastním směrem – tedy dolů.

„Čum na to,“ brouknul jeden ze sběračů, „takle dobrý už to dlouho nebylo.“

Letoun několika vertikálními vývrtkami prudce zvýšil svoji rychlost, až se střemhlav dolů hnal tak prudce, že chlupy, za které se veverka držel v sedle, povolily, a on se o něco méně obratně poroučel k zemi. Poletucha mezitím elegantně vybrala strmý pád a během srovnávání výšky neomylně chňapla po tak dlouho odpíraném občedu.

„Vidiš ho?“ pokračoval divák a pomalu klesal pohledem, jak pilot v mnohonásobných saltech a vrutech, vedle kterých by se musel stydět i Valenta, mířil vstříc své definitivní propustce z letky a přitom se modlil, aby mu místo tlapek narostla křídla.

„Neměli bysme?“ začal druhý sběrač, ale v půlce věty ho přerušily rána a zcela nezaměnitelné křupnutí.

„Co?“

„No... eh... neměli bysme ho jít aspoň sebrat?“

„Vod toho je tu úklidová četa. Si zvykej, mlaďej.“

* * *

„A teď,“ rozezněl se tím nejluxusnějším z luxusních salónek v harému Darkonův hlas, „to CHCI zezadu!“

Drakunda Najevoňžna, Nejvyšší konkubína Nejvyššího, neměla ve zvyku při takových příležitostech odporovat. Poslušně se obrátila do požadované polohy, plně se odevzdávajíc myšlenkám, jak co nejlépe uspokojit všechny Vůdcovy touhy. Imperátor ani tak nestál o to, aby si to ještě víc užil, ale jednoduše už ho nebavilo dívat se na její údajnou slastí zkřivený obličej. Mnohem zajímavějším shledával rozvíjení světovládných fantazií. Mít všechno, vlastnit všechno a... mít všechno. Poroučet větru, dešti...

Až budu... ba ne, už teď jsem... výjimečný, velkolepý, MOCNÝ... – Z prostoru kdesi před ním se ozvalo slaboučké milostné kničení. – ...Důležitý... Velím. Jo, jo. Vedu. Jsem na špici. A ta lůza... Bezocas sem, Bezocas tam. Mrzáci. Hyzdit... prznit moje Impérium. Moji ŘÍŠI! – Když Drakunda nepostřehla žádnou reakci na své snaživé projevy, rozhodla se tro-

chu přitlačit a zaskučet o něco vášnivěji. – *Dlouhý ocas – dobrý ocas. Usekávání?! Z toho nikdy nebude žádná... dokument... doktor... dok... doktrína! Žádná společenská doktrína. Žádná. – „Ty jsi takový samec!“ vyrazila ze sebe konkubína. – Krátký samec... samec... co to kecám, proboha? Ještě že mě nikdo neslyšel... Kde jsem to skončil? Všechny je zničit. Jasně. Protáhnout je tou největší hromadou vlčích sra... ne! Medvěďích. No ovšem. Medvěďích. Využiju cejchovaný ke KONEČNĚMU triumfu. Použiju je a poručím jim, aby... – Najevoňžna sebou párkrát škubla a pak v předstíraném orgasmu zavřeštěla cosi v tom smyslu, že je takový...*

„DRŽ UŽ HUBU!“ zaječel Darkon a pustil její ocas, který dosud diktátorsky svíral v pravé prave. „Úplně jsi mě vyhodila z konceptu!“

Drakunda se dala do kňouravého pláče plného omluv přísahání, že se to příště vážně, ale vážně nebude opakovat. Imperátor zklamaně sklopil uši a na půl tlamy ucedil:

„Teď jsem to všechno zapomněl...“

Harémem otřásla rána dveří od toho nejluxusnějšího z luxusních salónek. Nejvyšší se zachmuřeně rozhlédl kolem a pak se vydal hledat něco, cokoli tiššího, aby měl více klidu na přemítání. Mimo jiné.

Moire a Perilan

Moire

Rozhovor s Devlinem

Dobrý den, Devline. Mohl by ses nám krátce představit? Rádi bychom věděli, s kým máme tu čest. Přeci jen - přezdívka, pod kterou se tu prezentuješ, není zrovna výřečná.

Jmenuji se Jirka, ne, opravdu mi neříkejte Jiří! Původně pocházím z menšího městečka ve východních Čechách. Tímto zdravím Cover. *zamává do pomyslné kamery* Nyní už nějaký čas žiji v Praze. Je mi pětadvacet, jsem ženatý a pracuji jako konzultant v oblasti databází.

O tvé manželce jsme již mnoho slyšeli, ale jen málokdo ji spatřil. Je to taková "Colombova žena" *smích*. Pověz nám o ní něco. A když už jsme u toho, plánujete potomstvo?

Copak Divac není věrohodný svědek? *diví se* Inu dobrá. Jmenuje se Lenka a je učitelkou na gymnáziu. Stačí? *usměje se* A co se toho potomstva týče - něco vám prozradím. Děti plánují ženy. Takže až bude plánovat, doufám, že se to dozvím.

Jak ses k DarkAge dostal? *očekává nějaký dlouhý příběh*

Jaj, tak to popravdě sám přesně nevím. Rozpadla se nám pražská skupinka "na živo", a tak jsem se rozhodl hledat něco na netu. Google mě nejprve odkázal na IF, kde jsem hned skončil. Fakt, že mám jen jeden hod na vlastnosti, mě hned odradil. A druhý na řadě byl DarkAge. Tady jsem si mohl vytvořit postavu dle představ, a tak jsem tu zůstal.

S tím souvisí i další otázka - je na DA něco, co bys chtěl změnit? Ať je to cokoli.

Co se programových věcí týče, tak asi ne. I když osobně se mi líbí myšlenka neoficiálních deníků. Ale ta asi nikdy neprojde. Pak se mi moc nelíbí PJ testy ve stávající podobě. Zvláště některé otázky.

Jak se vyvíjel tvůj pohled na server postupem času? Kdes vůbec začínal? Abychom věděli, kde hledat budoucí nové programátory.

Své působení na DA bych rozdělil na dvě části. Před prvním oficiálním questem a po něm. Zprvu jsem moc nevěděl, jak to zde chodí. Hrál jsem si svůj jeden questík, založil si první neoficiálek a expy získával z hádanek. Znal jsem tu sotva jednoho člověka. Pak jsem od jednoho nejmenovaného PJe dostal příležitost hrát v oficiálu (díky ti za ní, Divaci) a všechno se obrátilo. Dozvěděl jsem se o pátečních setkáních a začal lidi poznávat na živo. I když faktem je, že s většinou jsem se poznal až na fotbale, který jsem krátce poté "začal pořádat". Takže od toho se odvíjel i můj pohled na věc. Zprvu jsem si sem chodil zahrát questík, poté jsem DA začal chápat více jako komunitu lidí. A kde jsem začí-

nal? Asi na gymnáziu jako samouk. To moc v hledání nepomůže, že? *Ufff*

Velmi vyčerpávající odpověď. Začínajícím uživatelům bys tedy doporučil nebát se zkoušet se dostat do oficiálního příběhu?

Přesně tak. Také jsem byl několikrát neúspěšný, ale pak jsem se rozhodl "zabrat". Zcela jsem přepracoval historii a charakter, abych mohl zkušenějším uživatelům konkurovat, a vyplatilo se. To bych tedy všem nováčkům také doporučil.

Hned během prvního roku ses vypracoval z neznámého uživatele na veterána, navíc nakonec i na člena administrátorského týmu. Raketová kariéra, dalo by se říct. Máš za to, že ti k tomu pomohlo to, že znáš všechny ostatní členy admin týmu osobně?

Nemyslím si, že by to bylo tím, že znám všechny členy osobně. Spíše za to může známost s Donem. Protože kdybych ho neznal, těžko bychom se dali do řeči a nemohl bych se nabídnout, že pomůžu s programováním. A od programování je už jen kousek k "adminství". Řekněme, že známost s ostatními mi pomohla při hlasování. Přeci jen věděli, co jsem zač a co ode mě můžou čekat.

Takže tedy připouštíš, že jistý druh protekce existuje?

Ne, nemyslím si, že známost a protekce je to samé. Já jsem se do týmu nedostal proto, že se znám s Donem, ale proto, že umím programovat.

**Dobrá tedy. Rádi bychom teď nahlédli do záku-
lisí admin týmu. Můžeš si dělat, co se ti zachce, nebo na každou práci, kterou děláš, dohlíží všichni ostatní? Jak to vlastně probíhá, když něco chceš programovat?**

Pokud se jedná o nějakou drobnůstku, tak ji sám udělat můžu. Ale jinak máme evidenční systém chyb a námětů a z toho si vybíráme, co realizovat. Pokud není zadání jednoznačné, pak se k němu vyjadřují i ostatní. Ale nedělejme si iluze o demokracii. Velký Don vládne silnou rukou a dohlíží prakticky na všechno. Mimochodem, nedozví se to Don, že ne?

Neboj, nic neřekneme :) Jinak to vypadá jako idylka - stává se, že se na něčem nedohodnete? Že bychom s něčím nepohnuli, to se nestává. Ale že se nedohodneme, jestli takovou "kravinu" realizovat, to se občas stane. Přeci jen, každý to vidí trochu z jiného pohledu.

A kdo má poté poslední slovo v takovém případě?

Vox populi, vox dei. Většina. Pokud je to vyrovnané, pak se to řeší dál a nakonec se přeci jen někdo vyjádří, že mu to je jedno a vyřeší se to. Akorát realizace

se většinou trochu protáhne. Nicméně u urgentních věcí se většinou dohodneme brzo.

Jako administrátor se staráš o uživatelské účty. Podle zvěstí plánujete nějaké velké úpravy. Jestli je to pravda a můžeš o tom mluvit, pověz nám víc; čtenáři jistě budou rádi.

Velké úpravy na účtech? Kdo takové ošklivé pomluvy šíří?! *zatváří se opravdu velmi vážně* Ihned ho smažu a dostane permanentní ban na IP! Ne, popravdě nevím, o čem je řeč. Automatického zabijáka jsem už uvedl do provozu, o ničem jiném nevím. Možná se o zvěstech nechám poučit *vyčkává s úsměvem odpověď*

Něco jsme zaslechli, ale zřejmě máme starší informace, omlouvám se. Co přesně je obsahem tvé práce jako administrátora? Rozved' to, ať jsou čtenáři v obraze.

Jak už název napovídá, starám se o uživatele a jejich účty. Takže na starost mám hlavně kontrolu "multi-účtů" a mazání uživatelů. Pak také měním uživatelské údaje, pokud mě o to někdo požádá - dost častá je třeba změna mailu. V poslední době také dohlížím a spravuji fóra. Tedy zakládám nová, zálohuji stará a trestám vulgární uživatele.

Pod čím vším na DA jsi vlastně jako programátor podepsaný? Na co ze své práce jsi nejvíce hrdý a hlavně proč?

Pod čím jsem podepsaný si můžeš přečíst na fóru Vykovalané práce, tam je to vidět myslím pěkně. Ale v kostce jsem dělal panel smajlů, hodiny, odpočet do vědmy, historii questů a větší úpravy v malé a velké hře. Nejnověji pak asi šuplíky a kompletní přepracování knihovny. Pak také nějaké „drobotiny“ a „admin věci“, jako například nástroje na mazání lidí a kontrolu IP adres. Ale že by bylo něco, na co bych byl extra pyšný, to asi ne.

Prozradíš nám i něco z toho, co se na uživatele DA chystá v nejbližší době?

Tak když Divac dá, tak se snad v horizontu několika měsíců dočkáme konečně singlequestu. Momentálně pracuji na editoru, díky kterému bude možné příběhy tvořit.

Jak si vůbec představuješ budoucnost DA? Kterým směrem by se mělo ubírat a kde vidíš jeho nejsilnější stránku?

V tomhle se naprosto shoduji s tím, co řekl Don na sraze. Všichni máme plus minus podobné představy o směřování DA. Pokud by tomu tak nebylo, spolupráce v týmu by byla daleko obtížnější. A co si myslím, že je nejsilnější stránkou? Lidé, kteří tu jsou.

Říká se o tobě, že se vyhýbáš větším srazům. Je to pravda?

To říká jen Don. Rezolutně to popírám! Dokonce plánuji, že se v horizontu deseti let na jednom „megasrazu“ ukážu.

Tak teď z jiného soudku - pověz nám něco o své postavě Devlina. Bude to tvá jediná postava nebo si budeš dělat i jiné?

Devlin... Co o něm říci. Takže předně je to hobit. Dále je to alchymista. Stačí, ne? :) Více postav do budoucna neplánuji, stejně jako v reálu jsem zvyklý hrát jen za jednu. Schválně, jestli uhodnete, jakou postavu v reálu mám. *usměje se* Ne, neodpovídejte, to by bylo moc lehké, vymyslím něco těžšího. V reálu mám převapivě taky hobita Devlina, akorát je už theurgem.

Devlin sice již v questu hraje, ale možná máš vyhlédnutý i nějaký jiný příběh, který se ti líbí? Který a proč právě ten?

V poslední době příběhy moc nesleduji, takže ani sám nevím. Ale patrně by u mě zvítězil Donův quest Hra o život, či jak se jmenuje. Hlavně myšlenka hádanek v každém příběhu mi přijde zajímavá. To je asi to, co by mne lákalo nejvíce. Druhým kandidátem by pak byl jakýkoliv Jonův quest. A to zejména kvůli době, v jaké se odehrává - na viktoriánskou Anglii nedám dopustit. A propos, Jone, za kolik litrů zelené quest obnovíš?

Ano, příběhy s touto tematikou jsou zajímavé. Podle čeho si je vybíráš? Je to podle aktivity, tématu, osobě PJ?

Zajímavá otázka. V první řadě jsem dost limitován postavou, takže dávám přednost těm questům, kam mě vezmou *směje se* Ale taky se dost dívám na PJ - je spousta lidí, ke kterým bych nešel a nikdy nepůjdu. Ne, nepovím, kteří to jsou. Ale dejme tomu, že bych ničím limitován nebyl. Pak bych si opravdu vybíral jen a pouze dle tématu. Aktivita roli nehraje. A známost s PJem? No, tak to jedinečně nepřímé. Přeci jen - když si s někým můžeš promluvit, zaujme tě většinou více než krátký inzerát na fóru.

Není to tak dávno co jsi získal žlutou PJ kostku, gratulujeme. Povíš nám něco o svém nejnovějším příběhu?

Děkuji. Jedná se vlastně o "neDrD" příběh, který se odehrává se v Londýně na konci 19. století v jistém pánském klubu jménem Nový Diogenes. Zde si dovolím malou poznámku. Pod pojmem pánský klub není myšlen žádný hambinec, jak by to někteří mohli chápat, nýbrž místo, kam si muž po práci chodil odpočinout. Popovídat s přáteli, zahrát kulečnick nebo si jen přečíst knihu. A právě v jednom takovémto klubu došlo jednoho dne k nálezmu mrtvého těla. Prezident společnosti se však nehodlá smířit s verzí inspektora ze Scotland Yardu a rozhodne se vyřešit případ sám. Na pomoc si povolá "Velkého detektiva", paralelně s ním se však uvnitř klubu vytvoří samostatná jednotka, která se rozhodne "případ" objasnit vlastními silami. A na hráče, které hledám, připadne právě tento úkol. Víc ale z pochopitelných důvodů prozradit nemůžu.

Máš nějaké větší ambice co se PJování na DA týče? Červenou kostku popřípadě roli cvičitele?

Co na to odpovědět? Ne, vážně, tohle neřeším. Snažím se vést dobrodružství, jak nejlépe zvládnou, a na jakou kostku to stačí, to nechť posoudí jiní. To samé platí i o cvičiteli. Rozhodně to není na pořadu dne.

Máš mezi uživateli nějaké vyhlédnuté adepty, které bys jako PJ považoval za výtečné hráče a vzal si je rád do svého příběhu? Které a proč?

Oblíbené hráče? *zamyslí se* Ale ano, existují lidé, se kterými si rozumím a které bych určitě přijal. Když opomenou některé kostičky, tak bych zmínil hlavně Ailinel a Yavannu. Důvod je zcela prostý - vím, že jsou to velmi dobré hráčky. A nebude to dlouho trvat a budou i dobré oficiální PJky. Na to dám krk. Vlastně... ony už kostičky mají *usměje se* Tak v tom případě zmíním Astralien.

Máš naopak hráče, které nemůžeš ani vidět? Které?

Tak je jasné, že i takové hráče mám, ale nečekáte snad, že bych vám je řekl, že ne? *směje se* To by bylo více než nekorektní.

Dobře, v tom případě je náš rozhovor je u konce. Díky za odpovědi a do budoucna ti přejeme hodně štěstí a dalších úspěchů.

Chriss, Divac a DonSimon

Pozvánka

*Přátelé, kamarádi, náhodní kolemčtoucí a další příznivci rekreačního sportu,
po kratší odmlce si Vás opět dovoluji pozvat na třetí díl seriálu nepravidelných turnajů v plážovém fotbálku*

O trofej plážové lamy

Turnaj je určen všem amatérským sportovcům a sportovkyním bez rozdílu pohlaví (i v tomto ročníku se jistě představí na kurtě mnoho sličných dam a dívek!) s chutí zahrát si fotbálek na písku, pobavit se, poznat nové lidi a užít si pohodový den!

Po minulé zkušenosti se hraje systémem 3 + 1, přičemž opět doporučujeme dostatek hráčů na střídání, hraje se na dvou beachvolejbalových hřištích (16 x 8) na házenkářské brány

Start turnaje: dne **20.6. 2009** (sobota) v 9,30h

Místo konání: areál beachklubu Hamr na Braníku
(přesná lokace na www.hamrsport.cz)

Předběžné startovné: 400,- na družstvo

Generálním sponzorem bude opět časopis
PEVNOST (www.pevnost.cz)

což znamená opět ceny pro všechny zúčastněná družstva, která vydrží do jejich předávání.

V areálu je možnost parkování, restaurace s příjemnou terasou a výběrem alko i nealko nápojů a také jídla, samozřejmě jsou sprchy, šatny a WC, za zmínku stojí i parkoviště hned u objektu.

Přihlášky družstev, ale i jednotlivců! můžete zasílat:

Na email

deardiary@centrum.cz

nebo na telefon 721 136 224 formou SMS zprávy.

Počet družstev je limitován, proto neváhejte!

Srazy a akce

Zombiewalk 2009 (16.5. - Praha)

Zábava může mít miliony podob. Naštěstí! Nějaký ten con, LARP nebo obyčejné posezení v hospodě jsou veskrze všední záležitosti, které si můžete dopřát téměř každý měsíc. To samozřejmě nijak nezpochybňuje jejich zábavnost. Existuje ale vysoká pravděpodobnost, že pokud svoji oblíbenou akci nestihnete, do čtrnácti dnů bude na programu jiná, stejně dobrá.

Mnohem zajímavější jsou, alespoň co se nevšedních zážitků týče, akce ojedinělé. Takové, které se konají jednou za rok, nebo dokonce za život. Takové jako zombiewalk.

Není náhoda, že si organizátoři pro propagaci své myšlenky vybrali právě zombie coby ztělesnění malomyslnosti moderní doby. Snad ani nemusím jmenovat všechny béčkové horrory přetékající klišé, nevkušem a stupiditou. Určitě taky nejsem jediný, kdo si myslí, že k napsání scénáře podobného filmu stačí obyčejná kopírka. Právě tyhle filmy stvořily fenomén moderních zombie. Monster absolutně nepřirozených, popírajících všechny zákony přírody a blbých až na půdu.

Ale o mrtvých jen v dobrém. Na nějaké ty úlety mají přeci jen právo. Problém přichází ve chvíli, kdy se do role zombie staví někdo živý. Někdo, kdo by ještě přemýšlet měl. Smutné je, že podobných lidí bezduše vláčených na vlně moderní společnosti mezi námi najdete čím dál víc. Právě proti nim se zombiewalk rozhodl bojovat zbraněmi nejvyššího kalibru.

To, že zrcadlo je zbraň vskutku všemocná, vám potvrdí nejedna lidová pohádka. Zombiewalkeri jsou v pohádkách jako doma, a proto vědí, že ukázat blbosti její vlastní tvář je proklatě dobrý nápad, zvláště když podobná myšlenka slibuje kvantum jemně šílené a morbidní zábavy.

Zavřete na chvíli oči a představte si, jak se nalíčení v zakrvácených hadrech plazíte přeplněným Václavákem a v úzkém koridoru mezi poděšenými turisty se ne-

cháváte strhnout davem ostatních zombíků. Odvaz? Určitě. Šílenost? Možná. Trapas? Kdepak, trapní jsou lidi bez názoru, proti kterým se tenhle walk pořádá. Trapní jsou ti, co ze strachu nevytáhnou paty z domu.

Druhý pražský zombiewalk proběhne už za měsíc. Konkrétně 16. května, takže je nejvyšší čas shánět masku, umělou krev a další vychytávky, které k tomu neodmyslitelně patří. Hojná účast DarkAge na minulém ročníku nasadila laťku vysoko, proto doufám, že se tenhle rok objeví ještě alespoň o dvě mrtvoly víc.

Animefest (8.-10.5. - Brno)

Česká anime scéna se čile rozrůstá. Má na tom podíl široká základna aktivních fanoušků, ale i Animefest, který před pár lety ostatním směle prorazil cestu. Animefest je nejstarší a zároveň i největší con zaměřený výhradně na Anime v českých. Z pohledu velikosti ho překonává snad jen slovenská Anime SHOW, která proběhla před pár měsíci.

Dobré cony však nedělá velikost, ale především program a osazenstvo. O tom, že animefest mají v rukou zkušené pořadatele, vás přesvědčí už stránky akce - přehledné, stručné a hezké. Jako jeden z mála má Animefest sestavený kompletní program s několikátýdenním předstihem. Krom oblíbených seriálů se objeví přednášky, soutěže, cosplay i ztěštěné japonské casual hry. Plánujete-li trávit druhý květnový víkend v blízkosti Brna, navštívit Animefest se rozhodně vyplatí.

Angeluss

